

Uznesenie

Komora Slovenského futbalového zväzu pre riešenie sporov ako orgán pre zabezpečenie spravodlivosti v zmysle článku 59 Stanov Slovenského futbalového zväzu a ustanovení poriadku Komory Slovenského futbalového zväzu pre riešenie sporov v senáte zloženom JUDr. Miroslav Hlivák, PhD., LL.M. - predseda, JUDr. Anna Peťovská, PhD., a JUDr. Jaroslav Lovašš, v právnej veci navrhovateľa [REDAKOVANÉ], v zast. JUDr. Lukáš Mojsej, advokát so sídlom Pražská 4, 040 11 Košice, Slovenská Republika proti odporcovi [REDAKOVANÉ], **o zaplatenie 330.000,-EUR s príslušenstvom** vedenej na Komore Slovenského futbalového zväzu pre riešenie sporov pod spisovou značkou KS/28/2017, takto

r o z h o d l a :

Komora Slovenského futbalového zväzu návrh navrhovateľa zamietá.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia a to v rozsahu 100%.

O výške trov konania rozhodne Komora samostatným uznesením.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Dňa 29.03.2017 bol navrhovateľom Komore Slovenského futbalového zväzu pre riešenie sporov (ďalej len „Komora“) doručený návrh na začatie konania vo veci (ďalej len „Návrh“), ktorému bola pridelená sp.zn. KS/28/2017 a ktorý bol doplnený dňa 28.06.2017. V Návrhu sa navrhovateľ domáha uloženia povinnosti Odporcovi zaplatiť sumu vo výške 330.000,00 EUR ako odplatu za prestup hráča [REDAKOVANÉ] z klubu Navrhovateľa do klubu Odporcu podľa Zmluvy o predaji hráča uzatvorenej dňa 07.01.2004 medzi Odporcom a [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ]. Odplata bola určená ako 20 % z prestupovej čiastky z predaja hráča Marek Sapara minimálne však 400.000,- Sk.

Navrhovateľ sa domáhal rozhodnutia Komory s poukazom na ustanovenie článku 72 ods. 4 Stanov Slovenského futbalového zväzu v zmysle ktorého platí, že :

„Rozhodcovské konanie vedené pred rozhodcovským súdom, ktoré začali a v ktorých nebol rozhodcovský rozsudok doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017 sa 31. decembra 2016 zastavujú. Účinky už podanej žaloby a všetkých ďalších úkonov účastníkov rozhodcovského konania zostávajú zachované, ak účastník konania podá návrh na komoru do troch mesiacov od zastavenia rozhodcovského konania; o výdavkoch rozhodcovského konania, ktoré vznikli účastníkom konania, rozhodne komora podľa pravidiel o trovách konania. Žaloba doručená na Rozhodcovský súd od 3. júna 2016 sa považuje za návrh na konanie pred komorou. Rozhodcovský súd takú žalobu bezodkladne, bez rozhodnutia, postúpi na konanie komore a navrhovateľa o svojom postupe upovedomí.“

Vo veci bol dňa 15.06.2015 vydaný Rozhodcovský rozsudok a oprava rozhodcovského rozsudku dňa 11.01.2016, pričom tak rozsudok ako aj oprava rozsudku boli doručené pred 1. januárom 2017. Vzhľadom na uvedené *stricto sensu* platí, že ustanovenie článku 72 ods. 4 Stanov nemožno na uvedený spor aplikovať.

Komora však má zato, že treba do úvahy vziať skutočnosť, že Navrhovateľ sa domáha zrušenia rozsudku Rozhodcovského súdu SFZ č.k. 05/10 RS v konaní pred všeobecným súdom. V prípade, ak by žalobe navrhovateľa bolo vyhovené, t.j. ak by bolo rozhodnuté o zrušení Rozhodcovského rozsudku 05/10 RS, ktorým Rozhodcovský súd SFZ zamietol návrh navrhovateľa pre nedostatok právomoci na rozhodovanie vo veci, neexistoval by orgán zabezpečenia spravodlivosti, na ktorom by navrhovateľ mohol uplatniť svoje práva. S ohľadom na uvedené a zohľadniac prípadné odopretie spravodlivosti pri inom postupe Komory, má Komora zato, že by obsah a účel ustanovenia článku 72 ods. 4 Stanov SFZ mal prevážiť nad striktným gramatickým výkladom, a teda podaniu návrhu na Komoru by mali byť priznané v ustanovení článku 72 ods. 4 Stanov predpokladané účinky.

II.

V súlade s ustanovením článku 2 Poriadku Komory SFZ pre riešenie sporov (ďalej len „Poriadok“) platí, že :

1. *„Komora je orgánom na riešenie sporov ktorý má právomoc prerokúvať a rozhodovať :*
 - a) *spory medzi osobami s príslušnosťou k SFZ a spory medzi osobami s príslušnosťou k SFZ a SFZ vzniknuté v súvislosti so športovou činnosťou vyplývajúce z predzmluvných vzťahov a zmluvných vzťahov;*
 - b) *spory podľa písm. a) s medzinárodným prvkom;*
 - c) *spory vyplývajúce z porušenia predpisov SFZ, UEFA alebo FIFA alebo z porušenia rozhodnutí SFZ, UEFA alebo FIFA.“*

V súlade s článkom 2 písm. f) Stanov Slovenského futbalového zväzu platí, že :

„Na účely Stanov a ostatných predpisov SFZ (ďalej len "predpisy SFZ") sa rozumie pod pojmom alebo skratkou príslušnosťou k SFZ - príslušnosť založená

1. *účasťou v súťaži za SFZ,*
2. *účasťou v súťaži organizovanej alebo riadenej SFZ alebo inou právnickou osobou ním poverenou organizovaním alebo riadením súťaže,*
3. *účasťou na organizovaní alebo na riadení súťaže SFZ alebo inou právnickou osobou ním poverenou organizovaním alebo riadením súťaže,*
4. *registráciou za SFZ v ISSF,*
5. *športovou reprezentáciou SR (ďalej len "športová reprezentácia"),*
6. *členským vzťahom alebo dobrovoľníckym vzťahom k SFZ,*
7. *zmluvným vzťahom so SFZ, ktorého predmetom je športová činnosť, [ak ide o hráča alebo športového odborníka, [6]*
8. *účasťou na riadení a správe SFZ,*
9. *účasťou na príprave na súťaž a na súťaži ako sprievodný personál družstva,*
10. *príslušnosťou k členovi SFZ“*

Predkladaný spor vedený pod číslom konania KS/28/2017 je sporom o zaplatenie prestupovej čiastky za hráča medzi osobami s príslušnosťou k SFZ, nakoľko tak odporca je členom SFZ a zúčastňuje sa na súťaži SFZ a navrhovateľ je v zmysle portálu *futbalnet.sk* stále členom SFZ a zároveň aj [REDAKOVANÉ] ako osoba, ktorá uzatvorila Zmluvu o predaji hráča, od ktorej navrhovateľ odvodzuje svoj nárok, bol osobou s príslušnosťou k členovi SFZ (generálny riaditeľ navrhovateľa) a teda k SFZ. Súčasne tento spor vznikol v súvislosti so športovou činnosťou.

V súlade s článkom 3 ods. 3 Poriadku platí, že :

„Komora nemôže začať vo veci konať, ak sa v tej istej veci začalo, prebieha alebo sa právoplatne skončilo konanie na inom orgáne SFZ príslušnom vo veci konať. Ak komora v priebehu už začatého konania zistí, že sa v tej istej veci začalo, prebieha, alebo sa právoplatne skončilo konanie na inom orgáne SFZ príslušnom vo veci konať, komora konanie zastaví.“

Vo veci sa začalo konanie v tej istej veci a to na Rozhodcovskom súde SFZ, ktorý vec právoplatným rozhodnutím skončil. V súlade s ustanovením § 40 ods. 3 zákona číslo 244/2002 Z. z.

o rozhodcovskom konaní v znení platnom ku dňu 07.12.2015 (dátum podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku) (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“) platí, že :

„Ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.“

Podanie žaloby na všeobecnom súde o zrušenie rozhodcovského rozsudku tak nemá vplyv na právoplatnosť rozhodcovského rozsudku, t.j. v uvedenej veci bráni rozhodovaniu sporu aj ustanovenie článku 3 ods. 3 Poriadku a Komora by mala konanie zastaviť.

S ohľadom na prebiehajúci spor o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý sa doposiaľ právoplatne neskončil, ako zhodne uvádzajú strany sporu, ale pokračuje konaním na odvolacom súde, hoci do konania nebolo predložené rozhodnutie súdu prvej inštancie, z obsahu spisu možno usudzovať, že Okresný súd Bratislava V žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel a odporca podal vo veci odvolanie.

Poriadok Komory priamo neupravuje prerušenie konania, ale v súlade s ustanovením článku 4 ods. 6 Poriadku platí, že :

„V prípadoch neupravených týmto poriadkom sa analogicky použijú ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.“

V súlade s ustanovením § 162 ods. 1 písm. a) zákona číslo 160/2015 Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) platí, že :

„Súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.“

Komora nemá právomoc riešiť otázky zrušenia rozhodcovského rozsudku ani inak preskúmať rozhodnutia Rozhodcovského súdu SFZ, z uvedeného dôvodu platí, že Komora nie je v tomto konaní oprávnená riešiť otázku naplnenia dôvodov zrušenia Rozhodcovského rozhodnutia podľa ustanovenia § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 a 4 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktorých sa dovoľáva navrhovateľ. Vzhľadom na uvedené má Komora za to, že Komora by mala rozhodnúť o prerušení konania do času právoplatného rozhodnutia o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku č.k. 05/10 RS Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava V pod číslom konania 21Cr 5/2016 a v závislosti od výsledku tohto konania :

- a) konanie zastaviť, ak bude žaloba na zrušenie zrušenie rozhodcovského rozsudku č.k. 05/10 RS Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu právoplatne zamietnutá, alebo
- b) v konaní pokračovať, ak bude rozhodcovský rozsudok č.k. 05/10 RS Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu právoplatne zrušený.

Pokiaľ Navrhovateľ tvrdí, že rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu o zastavení konania nevytvára prekážku rozhodnutej veci, je potrebné poukázať na skutočnosť, že Návrh Navrhovateľa smeroval k pokračovaniu v konaní začatom na Rozhodcovskom súde SFZ (vychádzajúc z odkazu na ustanovenie článku 72 ods. 4 Stanov SFZ) a takto ho aj Komora posúdila. Pokiaľ by Návrh Navrhovateľa smeroval k novému podaniu vo veci, ako Navrhovateľ naznačuje v doplnení Návrhu, kedy uvádza, že vo veci sa nezačalo, neprebíha a neskončilo konanie, keďže Rozhodcovský súd SFZ rozhodol o zastavení konania a teda nie je daná prekážka už rozhodnutej veci, je potrebné konštatovať, že prekážka rozhodnutej veci je daná aj v prípade, pokiaľ rozhodcovský súd SFZ rozhodol o zastavení konania pre nedostatok právomoci a to aj s ohľadom na skutočnosť, že právomoc Rozhodcovského súdu SFZ a právomoc Komory boli upravené v totožnom rozsahu.

III.

Navrhovateľ svoj nárok odvodzuje od Zmluvy o predaji hráča ██████ uzatvorenej medzi Odporcom a pánom ██████ dňa 07.01.2004, t.j. v ten istý deň ako bola uzatvorená Zmluva o prestupe hráča medzi Navrhovateľom a Odporcom, na základe ktorej sa Odporca zaviazal zaplatiť Navrhovateľovi za prestup hráča ██████ odplatu vo výške 1.500.000,00 Sk.

Vzhľadom na uvedené, predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že :

1. zo Zmluvy o predaji hráča nevyplýva, že by ██████ konal za Navrhovateľa, naopak z jeho označenia menom, priezviskom, rodným číslom a dátumom trvalého pobytu je zrejmé, že koná vo vlastnom mene; a zároveň
2. zo skutočnosti, že Navrhovateľ zastúpený ██████ uzatvoril samostatnú zmluvu o prestupe rovnakého hráča, v ten istý deň ako bola uzatvorená zmluva o predaji hráča medzi Odporcom a samotným ██████;

je nad akékoľvek pochybnosti zrejmé, že právny vzťah založený zo zmluvy o predaji hráča zo dňa 07.01.2004 nie je právnym vzťahom medzi Odporcom a Navrhovateľom, ale právny vzťah medzi Odporcom a ██████ a to na základe zmluvy porušujúcej zákaz third party ownership vyjadrený v článku 18ter Pravidiel FIFA upravujúcich status a prestup hráčov, v zmysle ktorého platí, že :

„Žiadny klub alebo hráč nesmú uzatvoriť dohodu, na základe ktorej by akákoľvek tretia osoba bola oprávnená úplne alebo čiastočne na kompenzáciu splatnú v súvislosti s budúcim prestupom hráča z jedného klubu do druhého alebo na základe ktorej by im boli priradené akékoľvek práva súvisiace s budúcim prevodom alebo kompenzáciou prevodu.“

S ohľadom na skutočnosť, že priamy zákaz „third party ownership“ v čase uzatvorenia zmluvy predaji hráča (07.01.2004) nebol v Pravidlách FIFA upravený, hoci takéto konanie bolo považované za konanie, ktoré je v rozpore s duchom pravidiel športu, ako aj s ohľadom na dobu ktorá od uzatvorenia tejto zmluvy o predaji hráča uplynula, nie je možné Odporcu ani pána Róberta Vargu disciplinárne postihnúť, hoci je zrejmé, že sa previnili voči duchu športových pravidiel, podľa ktorých má byť prestupová kompenzácia odplatom za výchovu a výcvik poskytované hráčovi v klube a nie príjmom generálneho riaditeľa klubu.

Za rozhodujúce však Komora považuje, že nárok zo Zmluvy o predaji uzatvorenej dňa 07.01.2004 nie je nárokom Navrhovateľa. Navrhovateľ nikdy nijako nepreukázal, že by mu takýto nárok patril a teda neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii svojho nároku na zaplatenie podielu vo výške 20 % z prestupovej čiastky. Uvedenému nasvedčuje aj konanie samotného ██████, ktorý ešte v roku 2008 vymáhal nárok vo vlastnom mene, prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu. Navrhovateľ tak nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu v konaní, ktorú má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva-

Súčasne je potrebné dať za pravdu Odporcovi v tom, že na právne vzťahy založené medzi Odporcom a pánom ██████ je potrebné aplikovať ustanovenia zákona číslo 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a to vrátane ustanovení upravujúcich premlčanie a plynutie premlčacej doby. Nárok na zaplatenie 330.000,00 EUR, ktorý si Navrhovateľ uplatňuje v tomto konaní pritom vznikol pánovi Vargovi najneskôr 11.09.2006 a v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka sa premlčalo najneskôr 12.09.2009.

Pokiaľ Navrhovateľ namieta rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi tvrdiac pritom, že bol viacnásobne uisťovaný o tom, že dlh mu bude uhradený, je potrebné poukázať na skutočnosť, že takejto námietke súdy priznávajú účinky len výnimočne a len výnimočne posudzujú námietku premlčania ako v rozpore s dobrými mravmi.

V súvislosti s tvrdeným rozporom námietky premlčania s dobrými mravmi z dôvodu, že Navrhovateľ bol Odporcom opakovane uisťovaný o tom, že Odporca svoj záväzok uhradí, poukazujeme na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Českej republiky, kedy :

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, platí, že :

„Žalobci se z hlediska aplikace ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. dovolávali v řízení (např. v odůvodnění jejich odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně) toho, že žalovaný je ujišťoval o

zaplacení směnky a žádal o posečkání s vymáháním dluhu právě s odkazem na směnečné zajištění dluhu; situaci podle žalobců následně zneužil vznesením námítky promlčení. Za tohoto stavu odvolací soud nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že žalovanému nelze odepřít právo na vznesení námítky promlčení. Žalobcům nic nebránilo uplatnit nároky u soudu a to, že spoléhali na sliby dlužníka, nelze ve vztahu ke vznesené námítce promlčení kvalifikovat jako výkon práva v rozporu s dobrými mravy.“

Súčasne podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 126/2009 platí, že :

„Žalobci nic nebránilo, aby právo na vrátení (zůstatku) půjčky se smluvní pokutou uplatnil u soudu včas, tedy před uplynutím obecné promlčecí doby stanovené v § 101 ve spojení s § 103, větou první, obč. zák. Uvěřil-li žalovanému, který opakovaně sliboval splnění dluhu a ujišťoval (slovně i částečným plněním), že skutečně hodlá dluh uhradit, způsobil marné uplynutí promlčecí doby sám žalobce. Okolnost, že poskytoval půjčky svým členům jen výjimečně, není relevantní vůbec. Lze uzavřít, že obrana žalovaného námítkou promlčení práva v rozporu s dobrými mravy není.“

Novšia judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky síce priznáva účinky rozporu s dobrými mravmi aj konaniu dlžníka, kedy tento opakovane uisťuje veriteľa, že mu záväzok uhradí, avšak len výnimočne a len vo vzťahoch vykazujúcich vysokú mieru vzájomnej dôvery. Medzi takéto výnimočné prípady patrila námietka premlčania, ktorou sa advokát bránil voči nároku svojho bývalého klienta na náhradu škody, hoci ho predtým uistil, že škodu zaplatí (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 4223/2016). Uvedené však nemožno aplikovať na toto rozhodnutie vo veci, nakoľko medzi advokátom a klientom existuje nepochybný vzťah hlbokej vzájomnej dôvery, ktorý je predpokladom poskytovania právnych služieb (strata dôvery je vždy dôvodom na ukončenie zmluvy o poskytovaní právnych služieb) pričom takýto vzťah dôvery celkom zjavne neexistuje medzi všetkými zmluvnými partnermi. Na vzájomné vzťahy medzi Navrhovateľom a Odporcom je tak potrebné aplikovať závery Najvyššieho súdu Českej republiky vo vyššie uvedených veciach (sp. zn. 25Cdo 1839/2000 a 33 Cdo 126/2009) keďže niet rozumného dôvodu, prečo by mal Navrhovateľ voči Odporcovi prechovávať osobitne vysokú mieru vzájomnej dôvery (oproti ktorémukoľvek inému klubu zúčastnenému na súťaži).

Navrhovateľ pritom nijako nevysvetlil v čom spočívala výnimočnosť jeho vzťahu s Odporcom, pre ktorý sa spoliehal na jeho uistenia a existenciu takýchto uistení ani nijako nepreukázal, pričom Odporca popiera, že by bol Navrhovateľovi prisľúbil úhradu uplatňovanej pohľadávky. Je tiež potrebné súhlasiť s Odporcom v tom, že pokiaľ Navrhovateľ dňa 05.09.2008 oznámil nesplnenie si povinnosti Odporcu zaplatiť mu nárokovanú čiastku s vyčíslením dlžnej sumy, musel mať najneskôr v tomto čase vedomosť o výške nároku.

Za rozhodujúce však Komora považuje, že Navrhovateľ v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, nakoľko nikdy nepreukázal, že by bol oprávneným zo zmluvy o predaji hráča uzatvorenej medzi odporcom a [REDAKOVANÉ] dňa 07.01.2004.

IV.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Komora rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na Komoru SFZ pre riešenie sporov alebo prostredníctvom Informačného systému slovenského futbalu.

V Bratislave, 19.04.2018

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Michael Válek

JUDr. Miroslav Hlivák, PhD., LL.M.
predseda senátu